

Sygn. akt II AKz 918/19

POSTANOWIENIE

Dnia 1 października 2019 roku

Sąd Apelacyjny w Katowicach w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: sędzia Alicja Bochenek

Protokolant: Karolina Jach

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej w Katowicach Lucyny Skrzyczek

po rozpoznaniu w sprawie **G. Z. (Z.)**

podejrzanego o przestępstwo z art. 258 § 1 i § 3 k.k. i inne

zażalenia obrońcy podejrzanego

na postanowienie Sądu Okręgowego w Katowicach

z dnia 26 sierpnia 2019r., sygn. akt V Kp 657/19

w przedmiocie przedłużenia czasu trwania aresztu tymczasowego

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

postanawia:

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 26 sierpnia 2019 roku, sygn. akt V Kp 657/19, Sąd Okręgowy w Katowicach częściowo uwzględnił wniosek prokuratora i przedłużył stosowanie wobec podejrzanego G. Z. środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania do dnia 19 października 2019r. do godz. 06:05. Areszt ten został zastosowany wobec podejrzanego postanowieniem Sądu Rejonowego Katowice – Wschód w Katowicach z dnia 31 maja 2019r. sygn. akt III Kp 407/19.

Powyższe postanowienie w całości na korzyść podejrzanego zaskarżył jego obrońca, zarzucając mu obrazę przepisów postępowania, która miała istotny wpływ na treść zaskarżonego postanowienia, tj. art. 257 § 1 k.p.k. poprzez naruszenie zasady minimalizacji w stosowaniu środków zapobiegawczych oraz błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego postanowienia, poprzez przyjęcie, iż w niniejszej sprawie zachodzi duże prawdopodobieństwo popełnienia przez podejrzanego zarzucanych mu czynów, a także zachodzi potrzeba zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania poprzez stosowanie środków zapobiegawczych oraz błędne przyjęcie, iż zachodzi obawa bezprawnego utrudniania postępowania, oraz iż stosowanie wobec podejrzanego środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania uzasadnia przesłanka określona w art. 258 § 2 k.p.k.

Podnosząc powyższe zarzuty, obrońca podejrzanego wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez uchylene stosowanego wobec podejrzanego środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Zażalenie obrońcy podejrzanego nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd I instancji prawidłowo wskazał, że w dalszym ciągu koniecznym jest stosowanie wobec podejrzanego G. Z. najsurowszego środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania, a ponadto, że spełnione zostały przesłanki, od których możliwość ta jest uzależniona.

W pierwszej kolejności skonstatować należy, że wbrew twierdzeniom obrońcy, materiał dowodowy zgromadzony w sprawie, w szczególności w postaci wyjaśnień złożonych w charakterze podejrzanych przez D. R., M. S., A. S. i A. B. oraz dalszych dowodów wymienionych w zaskarżonym postanowieniu, wskazuje na duże prawdopodobieństwo, w rozumieniu art. 249 § 1 k.p.k., popełnienia przez podejrzanego zarzucanych mu czynów. Podkreślić przy tym również się godzi, iż na etapie postępowania incydentalnego, jakim jest niewątpliwie postępowanie w przedmiocie przedłużania środków zapobiegawczych, sąd nie jest uprawniony do dokonywania szczegółowej analizy zgromadzonych w sprawie dowodów i ich oceny w kontekście ustalenia, czy podejrzany dopuścił się zarzucanych mu czynów, czy nie, a jedynie rozważenie, czy dowody te stwarzają stan prawdopodobieństwa, o jakim mowa w art. 249 § 1 k.p.k. W tej mierze, zdaniem sądu odwoławczego, wnioski zaprezentowane przez Sąd Okręgowy nie nasuwają zastrzeżeń. Twierdzenia obrońcy traktujące o pomówieniu podejrzanego przez współpodejrzanych nie stanowią argumentu, który mógłby wykazane wieloma dowodami prawdopodobieństwo skutecznie podważyć. Niewątpliwie, jak podnosi się w orzecznictwie, dowód z pomówienia współpodejrzanego winien być oceniony z dużą dozą ostrożności, niemniej jednak nie oznacza to, by nie był to dowód wystarczający dla realizacji przesłanki, o jakiej mowa w art. 249 § 1 k.p.k. (por. postanowienie Sądu Apelacyjnego z dnia 22 grudnia 2008r., sygn. akt II AKz 941/08).

Względem podejrzanego zachodzi również szczególna przesłanka stosowania tymczasowego aresztowania uregulowana w art. 258 § 1 pkt 2 k.p.k., tj. uzasadniona obawa, że będzie on nakłaniał do składania fałszywych zeznań lub wyjaśnień albo w inny bezprawny sposób utrudniał postępowanie karne. Jest to ściśle także powiązane z ciężącym na nim zarzutem kierowania zorganizowaną grupą przestępczą. Należy przy tym również wyartykułować, iż materiał dowodowy w znacznej mierze sprowadza się do osobowych źródeł dowodowych i co więcej - do osób, które podejrzany zna, z którymi współpracował i jako osoba mająca zajmować miejsce naczelne w hierarchii grupy, może dysponować wiedzą, dzięki której może podejmować bezprawne działania celem umniejszenia swojej roli w procederze lub utrudnienia prowadzenia postępowania poprzez chociażby niszczenie tudzież ukrywanie dowodów jeszcze nieznanymi prokuraturze. Fakt, iż podejrzany złożył w sierpniu 2019r. wyjaśnienia (choć od czasu zatrzymania nie przyznawał się do zarzucanych mu czynów) i podjął współpracę z prokuratorem, wbrew temu, co utrzymuje obrońca, nie niweluje obawy bezprawnego utrudniania przez podejrzanego postępowania. Wyjaśnienia bowiem złożone przez podejrzanego wymagają weryfikacji z pozostałym materiałem dowodowym. Ponadto jest początkowa faza postępowania i w chwili obecnej trudno ocenić czy prezentowana przez podejrzanego postawa jest trwała, a nie zmierza wyłącznie w kierunku uchylecia stosowanego wobec niego środka zapobiegawczego.

Ponadto wobec podejrzanego nadal aktualna pozostaje przesłanka szczególna stosowania tymczasowego aresztowania uregulowana w art. 258 § 2 k.p.k. G. Z. zarzucono m. in. popełnienie przestępstwa z art. 258 § 3 k.k. zagrożonego karą pozbawienia wolności powyżej lat 8. Z kolei samo zagrożenie surową karą w stopniu dostatecznym wskazuje na fakt, iż przebywając w warunkach wolnościowych, podejrzany może podjąć próby bezprawnego wpływania na to postępowanie, co nie musi być dodatkowo wykazywane konkretnymi dowodami i okolicznościami, niezależnie też od etapu na jakim znajduje się postępowanie w sprawie. Groźba wymierzenia podejrzanemu (w przypadku stwierdzenia jego sprawstwa i winy prawomocnym wyrokiem sądu) surowej kary pozbawienia wolności jest wystarczającą i samodzielną podstawą do stosowania tymczasowego aresztowania z mocy prawa.

Wbrew twierdzeniom skarżącego, w sprawie nie doszło także do naruszenia wymogu z art. 257 § 1 k.p.k., bowiem izolacyjny środek zapobiegawczy nie jest stosowany nadmierne i nie przestał spełniać swych funkcji zabezpieczających prowadzone śledztwo. Biorąc pod uwagę charakter i intensywność przyczyn uzasadniających stosowanie tymczasowego aresztowania, środki zapobiegawcze o charakterze nieizolacyjnym nie są w stanie ich skutecznie wyeliminować. W konsekwencji Sąd I instancji trafnie uznał, że na obecnym etapie postępowania przygotowawczego, kiedy gromadzony w dalszym ciągu jest materiał dowodowy i wymaga on dalszej weryfikacji,

ewentualne poprzestanie na zastosowaniu wolnościowych środków zapobiegawczych byłoby niewystarczające. Z tych też względów zarzut naruszenia przez Sąd Okręgowy dyspozycji art. 257 § 1 k.p.k. staje się chybionym.

Mając na uwadze powyższe okoliczności oraz przeprowadzone rozważania, a nadto nie dopatrując się w sprawie ujemnych przesłanek stosowania tymczasowego aresztowania, Sąd Apelacyjny orzekł jak w części dyspozytywnej postanowienia.

Z.:

- odpis postanowienia doręczyć podejrzanemu i jego nieobecnym obrońcom;

- akta zwrócić.

Katowice, dnia 1 października 2019 roku